

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 145/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **GREENGREEN, s. r. o.**, Hradská 78/B, Bratislava, IČO 36 819 468, zastúpenej advokátskou kanceláriou HUDEC s. r. o., Lazaretská 23, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Marek Hudec, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ca/15/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ca/15/2020 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie 500 eur a náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní, v ktorom sa žalobca [REDAKOVANÉ], nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], domáha proti sťažovateľke zaplata 46 eur s príslušenstvom. Napadnuté konanie začalo podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu v roku 2019. Presný

dátum sťažovateľka zistiť nedokázala, keďže ani po opakovaných žiadostiach elektronickou formou i osobne jej spis v uvedenej veci sprístupnený nebol. Dňa 3. januára 2020 upomínací súd (Okresný súd Banská Bystrica) vo veci vydal platobný rozkaz č. k. 27Up/1911/2019, proti ktorému podala sťažovateľka 28. januára 2020 odpor. Upomínací súd vec následne 6. augusta 2020 postúpil vecne, kauzálna a miestne príslušnému okresnému súdu, ktorý vec prevzal 7. augusta 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta nečinnosť okresného súdu trvajúcu odo dňa postúpenia veci na okresný súd (7. augusta 2020), čo predstavuje obdobie viac ako 30 mesiacov. Sťažovateľka sa podanou žiadosťou domáhala, aby okresný súd v napadnutom konaní konal, no bezvýsledne. Sťažovateľka je toho názoru, že stav napadnutého konania nie je spôsobený skutočnosťou, že ide o spor malej hodnoty, ak ten istý súd bol v konaní vedenom pod sp. zn. 16Ca/22/2020 s identickým predmetom sporu schopný vec prerokovať a rozhodnúť v priebehu piatich mesiacov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

5. Medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

6. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov (I. ÚS 210/2018, IV. ÚS 172/2020, II. ÚS 334/2021, II. ÚS 514/2021), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 357/2021). K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019, II. ÚS 238/2020).

7. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

8. S poukazom na už uvedené východiská ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti zistil, že napadnuté konanie ako celok trvá od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu do podania tejto ústavnej sťažnosti približne tri roky. Vec bola okresnému súdu postúpená upomínacím súdom 7. augusta 2020 a od tohto dňa do podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (2. marca 2023, pozn.) ubehlo približne 30 mesiacov, počas ktorých okresný súd bez ospravedlniteľného dôvodu nekoná. Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľkou predstreté argumenty uvádza, že postup okresného súdu v napadnutom konaní sa síce nejaví ako optimálny a uvedenú nečinnosť okresného súdu možno považovať za príčinu vzniku určitého priet'ahu v konaní, avšak tento priet'ah, zohľadňujúc tiež predmet napadnutého konania (zaplatenie peňažnej pohľadávky vo výške 46 eur, pozn.) vrátane toho, čo je pre sťažovateľku „v stávke“, a doterajšiu dĺžku samotného napadnutého konania, podľa ústavného súdu nedosahuje takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky. Ako už totiž bolo uvedené, nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (rovnako IV. ÚS 383/2020, I. ÚS 550/2020, II. ÚS 357/2021).

9. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v napadnutom konaní, vychádzajúc z citovanej judikatúry, ústavný súd v prípade napadnutého konania dospel k záveru, že postup okresného súdu v napadnutom konaní je poznačený priet'ahmi, ale tieto v okolnostiach posudzovanej veci nedosahujú intenzitu, ktorú by bolo možné v danom okamihu označiť za ústavnoprávne relevantnú, resp. že by jeho postup bolo možné nateraz označiť za ústavnoprávne neakceptovateľný. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

10. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

11. Napokon ústavný súd poznamenáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik prierahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľke, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložila ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu